

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 8 | 15. APRIL 1932 | 81. AARGANG

OMVENDER EDER TIL JESUS KRISTUS.

TIDEN ER NÆR FOR FRELSERENS FREDSREGERING PAA JORDEN.

DE FORUDGAAENDE OG SIKRE KENDETEGN IFØLGE JESU PROFETIER.

Tilskyndelser af Morten A. C. Nicolaysen, Salt Lake City.
(Fortsat fra forrige Nummer.)

»Have vi alene i dette Liv sat vort Haab til Kristus, da er vi de ynkværdigste af alle Mennesker.«

Joseph Smith — som Jesus Kristus valgte til at genoprette hans oprindelige kristne Kirke, med dens apostoliske Fuldmagt, givet til Apostlen Peter, og de andre Apostle (og som gik tabt ved Frafaldet i de første Aarhundrede efter Kristus) — er ogsaa blevet misforstaaet og bagtalt som Person og Profet, idet de tillige skriver i de før nævnte Oppositionsskrift at »Mormonernes Mening er at Joseph Smith er blevet brugt til større Ting end Jesus Kristus«.

Joseph Smith, Søn af en Landmand i Staten New York, foresatte sig i sin ungdommelige religiøse Iver, paa Grund af de forskellige, stridende religiøse Opfattelser i Hjemmet og Nabolaget, at bede Gud om Oplysning om den sande Religion. Og det burde for sandhedssøgende Mennesker være

et godt Bevis paa hans ungdommelige Uskyldighed. Under denne Bøn blev han — ligesom det var Tilfældet under Apostlen Paulus' Bøn i Templet (Ap. G. 22) — henrykket i Aanden, og han saa Gud, Faderen og hans Søn Jesus Kristus, som talte til ham. Et lignende Eksempel er Martyren Stefanus, som fuld af den Helligaaand, saa Jesus ved Faderens højre Haand. Josephs Syn var Begyndelsen til at Engle blev sendt af Faderen, og Aabenbarelsen af Mormons Bog ved en hellig Engel, Moroni. (I Følge Guds Ord i denne Bog har Barnedaab og Bestænkelse af smaa Børn ingen Berettigelse). I Følge Mormons Bog har Jesus Kristus aabenbaret sig paa det amerikanske Fastland efter sin Opstandelse, og den er i Følge lærdes og ulærdes Overbevisning et overordentlig kraftigt Vidnedsbyrd om at Jesus Kristus er virkelig, at han har levet og eksisteret paa Jorden, at han er opstanden i Herlighed fra Korsets Død, at han lever og regerer ved Faderens højre Haand, hvorfra han i Løbet af faa Aar vil komme igen og dømme Jorderige og udrydde Ugudeligheden. Joseph Smith har dog aldrig fremholdt sig selv som noget andet end en ydmyg Herrens Tjener og Apostel, og et villigt Redskab i hans Haand til at udrette hans Vilje og at forkynde den, hvor som helst der var Lejlighed dertil, og han gav sit Liv af denne Aarsag som en Martyr ligesom de første Kristne Apostle. Af disse har Peter, Jacob og Johannes fremstillet sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery (hans første Medarbejder), idet disse tre første kristne Apostle efter Herrens Befaling aabenbarede sig for dem under deres Vandring mellem Harmony, Susquehanna Amt og Colesville, Broome Amt ved Bredden af Susquehanna Floden, som løber gennem Staterne New York og Pennsylvania. Paa dette Sted ordineredes Joseph Smith og Oliver Cowdery i 1829 til Apostle og specielle Vidner for Jesus Kristus, at holde Aposteltjenestens Nøgler eller Fuldmagt, og forøvrigt de samme Ting, som han havde aabenbaret og overdraget Apostlene af den første kristne Tidsalder, hvilket ogsaa indbefattede at ordinere andre Sendebud, at opbygge og udbrede Kirken over Jorden. (Pagtens Bog 27:12; 128 20). Derfor er det, og ikke af nogen anden selvisk Grund, at Kirkens bemyndigede Sendebud og Disciple for mange Aar tilbage, og fremdeles, gaar blandt Folket i Danmark for at fortælle dem om det glade Budskab fra Jesus Kristus, hvis Død paa Korset for Menneskehedens Forløsning fra Synden og Opstandelsen fra de døde vi fuldt og fast tror paa; og derfor er det kun Opspind, naar man siger at »Mormonerne« ophøjer Joseph Smith over Frelseren. Tværtimod. *Kirkens Hovedværker sæt-*

ter Kristus overalt. De følgende to Citater fra Mormons Bog, som er typiske, vil stadfæste dette som vor Kirkes Lære:

»Gud kaldte Menneskene i sin Søns Navn (og dette var den Plan til Forløsning som blev lagt) sigende: Dersom I vil omvende eder og ej forhærde eders Hjerter, da vil jeg have Barmhjertighed med eder, formedelst min Eenbaarne Søn; hvo som derfor omvender, og forhærder sit Hjerte, han skal have Ret til Barmhjertighed, formedelt min Eenbaarne Søn, til Forladelse for sine Synder, og disse skal indgaa til min Hvile.« (Mormons Bog, Alma 13:33—34).

Ordene i Mormons Bog fra Jesu egen Mund vil besvare det ængstelige Spørgsmaal i manges Hjerter, hvorfor Gud skulde tillade sin Søn at lide Korsets Død for os. Han siger: »Jeg har givet eder mit Evangelium, og dette er det Evangelium, som jeg har givet eder, at jeg kom Verden for at gøre min Faders Vilje, fordi min Fader sendte mig: og min Fader sendte mig for at opløftes paa Korset, og efter at jeg havde været opløftet paa Korset, at jeg maatte drage alle Mennesker til mig: at ligesom jeg havde været opløftet ved Mennesker, saaledes skulde Menneskene opløftes ved Faderen, at staa for mig for at dømmes efter deres Gerninger, enten de onde eller gode; og af denne Aarsag er jeg blevet opløftet; derfor, ved Hjælp af Faderens Magt vil jeg drage Mennesker til mig, at de maa blive dømte efter deres Gerninger . . .« (III Nephi 27:13—15).

Det gælder i det hele taget om Mormons Bog, ligesom det gælder med Bibelen, at den indeholder Guds Ord, skrevet ved den Helligaands Kraft; den fremholder Menneskets Stilling i Liv og Død, Vejen til Frelse, Syndens retfærdige Tilbagevirkning paa Synderen selv, Lyksaligheden fra Ordets Gørere. Dens Forskrifter er bindende. Dens Historie er sand. Guds Afgørelse i den staar fast.

Ærede Læser, jeg beder dig inderligt at læse den for at blive vis, at tro den for at staa paa den sikre Klippegrund, og praktisere den for blive ren i Tanke, Sind og Legeme. Den indeholder den aandelige Føde for din Sjæls Frelse, thi Mennesket lever ikke alene af det materielle Brød, men at ethvert Ord der udgaar af Guds Mund. Den er en Trøster i Nøden og en Kilde til Livsglæde. Den er Livsvandrerens Kompas, den kristelige Forkæmpers Sværd og Støtte. Her i Mormons Bog, saavel som i Bibelen, er Himmelen aaben og Dødsrigets Lænker aabenbaret. Kristus er dets Hovedemne, og Guds Herlighed dets Endemaal. Den burde fylde vor Erindrings Tavler. Læs den langsomt, hyppigt og under Bøn, thi den vil belønne dit Studium med mere end en Guldmines Rigdom. Dens Ord varer evindeligt. Den

omfatter Livets høje Ansvar, og den vil udelukke fra Guds Rige dem som fordømmer dens hellige Indhold.

KRISTI GENKOMST ER NÆR.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hovedværker, hvoraf Bibelen er et, bærer alle Vidnesbyrd om at Kristus vil komme igen i sin opstandne Herlighed for at oprette sin guddommelige Regering paa Jorden (hvilket naturligvis indbefatter Udelukkelse af Satan og hans falske Gerninger og Systemer), og de bærer ogsaa Vidnesbyrd om at ovennævnte Kirke er det vigtigste Forberedelsesværk dertil. De Kendetegn og Profetier som er forudsagt af Jesus, hans Apostle og de ældre Tiders Profeter, er gaaet i Opfyldelse, og de viser for hvert Aar tydeligere end nogensinde, at det saakaldte »Tusindaarsrige« under Frelserens umiddelbare Opsyn er i Anmarch i den nærmeste Fremtid.

»Alt Kød er som Græs og al dets Herlighed som Græssets Blomst; Græsset visner og Blomsten falder af; men Herrens Ord bliver evindeligt. Og dette er det Ord som er forkyndt eder ved Evangeliet«, ogsaa tilskyndet i foranstaaende Part, saavel som i den følgende Part. Ethvert Menneske har en udødelig Sjæl, og det gør derfor bedst og rettest i at *omvende sig efter Jesu evindelige Ord og forberede sig med det samme* for Herrens komme naar »han skal nedstige fra Himmelen med et Tilraab, med Overengels Røst og med Guds Basun«, og ved hvilken Lejlighed mange i Følge med Guds Visdom, Naade og Kraft vil blive bortrykket med Herren i Luften sammen med afdøde, trofaste Kristne som Paulus profeterede om i sit 1ste Brev til Tess. 4 og 5 Kap., og som gentaget af Herren til Profeten i Joseph i vore Dage. (Pagtens Bog, 88:96). Det store Flertal som bliver tilbage skulde da have saa meget mere Grund til at omvende sig til Jesus Kristus ved at bevidne denne Guddomskraft, at de maa være i Stand til at udholde de paafølgende Trængselsaar og holde fast ved Kristus indtil Døden — ja Martyrdøden, hvis det skulde være nødvendigt, medens Guds Domme vil blive udøst over Jorden. Der skal i Følge Profeten Daniels Ord (12 Kap.), »paa den Tid blive en Trængselstid, som aldrig har været siden en Nation blev til og indtil den Tid; men paa samme Tid skal Herrens Folk blive befriet, enhver hvis Navn er skrevet i Herrens Bog». Men ved Enden af disse Trængselsaar vil Jesus med alle sine hellige Engle aabenbare sig i sin Herligheds Kraft, og alle de ugudelige og daarlige Ting vil blive fortæret deraf som ved en Ildslue. (Judas Brev 14—15 Vers; Math 24:30; Pagtens Bog 101: 23—38 Vers). Satans Magt

vil blive udryddet for et Tusinde Aar; Retfærdighedens Solskin med sin guddommelige Lægedom vil udgaa over Jorden, og den vil blive i Lighed med »Forklarelsen paa Bjerget« (Pagtens Bog: 63: 60—21), da Jesus mødtes med Moses og Elias; og Apostlene følte den lyksaliggørende Indflydelse deraf — en Erindring som senere fik Peter til at udtale i sit andet Brev: »Vi har ikke fulgt kløgtigt opdigtede Fabler, da vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Kristi Kraft og Tilkommelse, men vi har været Øjenvidner til hans Majestæt».

Jesu anden Tilkommelse er et Hovedemne omtalt flere Hundrede Gange i det Gamle og Nye Testamente. Jesus udtalte selv til sine jordiske Diciple følgende sikre Kendetegn for at forberede Menneskenes Hjerter derpaa. Vi ser disse Kendetegn hver Morgen, naar Dagspressen bliver bragt til vor Dør, Krige og Rygter om Krige, Borgerkrige, Oprejsning af Verdens Nationer mod hinanden, store Jordskælv her og der, Hungersnød og Pest, frygtelige Ting og Tegn fra Himmelen, Kærlighedens Udslukkelse i Menneskenes Hjerter paa Grund af Ugudelighedens tiltagende Styrke. Havets Oprør vil skabe Fortvivlelse (Se Math. 24 og Luk. 17 og 21). Men Menneskene i Almindelighed vil ikke desto mindre være ligegyldige og være ligesom i Noas og Lots Dage. Jorden vil være fuld af Vold og Ugerninger. Menneskene vil være tilfredse med at spise og drikke, købe, sælge, plante, bygge og lulle sig selv i Ligegyldighedens Søvn, indtil »Herrens store og forfærdelige Dag« ved den Herre Jesu Aabenbarelse fra Himmelen med sin Krafts Engle vil vække dem op, men for sent; og da vil de ønske at de havde lyttet til Herrens Ord og omvendt sig. Apostlen Paulus, som ved Profetiens Aand saa vor Tid, giver et levende, sjæleligt Portræt deraf i følgende Ord: »I de sidste Dage skal vanskelige Tider indtræde; thi Menneskene skal være egenkærlige, pengegriske, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemmelige, ryggesløse, ukærlige, uforligelige, bagtalende, umaadeholdne, raa, uden Kærlighed for det gode, forræderiske, fremfusende, opblæste, Mennesker som mere elsker Vellyst end de elsker Gud, som har Gudfrygtighed Skin, men *har fornægtet dens Kraft* — — de lærer altid og kan aldrig komme til Sandheds Erkendelse«. (II Tim. 3 og I Tim. 4).

Ethvert Menneske med noget Kendskab til Verdenshistoriens Enkeltheder kan se at de ovennævnte Tegn er blevet mere end fordoblet i de sidste Aarhundrede og tiltaget enormt i de sidste 25 Aar. Et Pressebureau gav f. Eks. fornyligt en Opregning af ca. 30 store Jordskælv siden 1908.

»Frygtelige Ting« i Form af Forbryderbølger, Arbejdsløshed, etc. gaar over Jordens Nationer, Amerika ikke undtaget. Hungersnød har bortrevet mange Millioner af Mennesker i Rusland, Kina, Indien og andre Steder. Influensa-Epidemien, »Den Spanske Syge«, bortrev i kort Tid flere Millioner end Verdenskrigen i 4 Aar. Røgstøtter (Joel 3:8) er et særligt Nutidstegn, idet militære og maritime Røgstøtter udsendes til Dækning af Rustninger. Skyhøje, kulsorte Røgstøtter er hyppigt en Følge af Oliebrande og Skovbrande har formørket Himmelen over hele den kanadiske Grænselinie i Nord-Amerika. Flere Personer sammen paa vidt forskellige Steder i Verden har set og bevidnet, at de har set »Tegn paa Himmelen« i Form af mægtige Ildbogstaver, sigende: »Jesus kommer snart«. Og dog er den »almindelige Mening« at Jesu kommer ikke, og de opfylder dermed Jesu egen Profeti, som siger, at han vil komme paa et Tidspunkt naar man »ikke mener« at han kommer. (Math. 24:44). Verdenskrigens »Saar«, Krigsgælden og dens Skatte-Problemer, er i Stand til at blive oprevet hvert Øjeblik og skabe nye Verdenskriser tiltrods for alle Fredstirader og Fredsalliancer, som vil gaa i Stykker naar de siger: »Fred og ingen Fare«. (I Tess. 5).

Det er de mest selvmodsigende Kontraster i Ord og Gerning forbundet med vore Dages Civilisation, hvilket igen viser at kun Jesus Kristus kan afhjælpe Nøden.

Oliver Lodge holdt fornyligt til de Besøgende paa »Teknikens Vidundere« i Kobenhavn et Radioforedrag, hvori han blandt andet sagde: »Dersom Civilisationen skal være i Stand til at følge Verdensudviklingen, saa maa Nationerne i Verden være villige til at løbe den Risiko, der følger med delvis Nedrustning. Videnskabens Fremskridt er i det sidste Aarhundrede gaaet meget længere frem, end nogensinde før i Menneskehedens Historie. — Hvad Verden trænger til nu, er Broderskab, Fred og Fordrageligked.«

Næsten samtidig udtalte den forhenværende Statsmand David Lloyd George, at medens vi bestemmer os til at have Fred, saa bliver Krigsmusikken værre med alle dens Krigsinstrumenter. »Pagter, Overenskomster og Fredstraktater underskrives mellem Bajonetspidserne, og det synes at være unyttigt for Ministrene at rejse til Geneve, for at tale i højttravende Tirader om Fred, medens de ved Hjemkomsten til deres respektive Lande foreslaar Bygningen af 5 nye Krigsskibe En Tilstand som viser Opfyldelsen af Kristi Ord. Mægtige Forretnings-Sammenslutninger under og efter Krigen har ophobet Pengeværdier for Klasseinteresser, og de opfylder Apostlen Jacobs Profeti: »I har samlet

Skatte i de sidste Dage,« og hans profetiske Ord i samme Kapitel om disse Skattes Sammenbrud vil gaa i Opfyldelse (Jak. 5), fordi de store Nationer uretfærdigt har skubbet den menige Arbejders Menneskeværdi til Side. En forhenværende Guvernør af en af de amerikanske Stater karakteriserede fornylig denne Tilstand i en Tale paa George Washingtons Fødselsdag, med følgende Ord: »Vi befinder os endnu i Dag i Skyggen af Nutidens største Katastrofe. Siden Aarhundreder tilbage, da de lysskæggede Teutoner slog deres sejrsdirrende Kampøkser mod Roms Porte, har Civilisationen ikke stønnet under et saadant Slag. Vi staar nu mere end et Tiaar fjernet fra denne store Verdenskonflikts Scener, men dens Følger opriver os endnu med Usikkerhedens Frygt. Vi passerer for Øjeblikket gennem en financiel Nedgang eller Krise, der er ligesaa vidtrækkende som Jordens fire Hjørner. Mange Millioner i dette og andre Lande er i en virkelig Hungerstilstand. Maaske mere følt Lidelse gennemtrænger flere Mennesker for Tiden end i selve de Dage, da Nationerne stod i Flammer.«

Daniel (12 - 4) forudsaa vor Tids overordentlige Kundskabsudvikling, som er sket ved Hjælp af Linotypemaskinen, Bogtrykpressen, de offentlige Biblioteker, det offentlige Skolesystem og en Flod af mange Slags Opfindelser og Kommunikationsmidler. Flyvemaskinen er beskrevet af Profeten Ezekiel efter Synet (1. Kap.) Historiske Profetiers Fuldbyrdelse ligger bag os og foran os. Den Profeti som findes i Luk. 21: 24, angaaende Jerusalems Nedtrædelse af Hedningerne, indtil Hedningernes Tid er fuldkommet, er nu opfyldt ved Storbritanniens Overhøjhed over Palæstina.

Den engelske Regering har udarbejdet en Plan for Opbyggelse af Palæstina, ved at anvende ca. 50 Millioner Kroner til 10,000 Familiers aarlige Bosættelse af baade Jøder og Araber. En stor Part af det europæiske »Israels« Efterkommeres aandelige Blindhed er borttaget. De ser nu deres historiske Stilling og Opgave (særlig i Storbritannien) i Følge bibelske Skrifter.

»Efraims« Efterkommere, spredt blandt de nordeuropæiske Nationer, er i det sidste Aarhundrede under Guds Forsyn gaaet fremad paa Udvidelsens og den aandelige Opløftelses Vej. »Judas« Tugtelse, i Opfyldelse af Jesu Ord (Math. 23: 38) er tildels forbi, og den sidste Scene deraf vil blive oprullet i de nærmeste Aar med en mægtig Trængselstid og anti-kristelig Herskesyge, og disse frygtelige Trængselsaar (Zefanias 1: 14—18) vil ende med et forenet Israel, efter at Jesus har aabenbaret sig paa Oliebjerget ved hans anden Tilkommelse i sin himmelske Krafts Majestæt.

For de Mennesker som vaager og beder, læser Guds profetiske Ord, og giver Agt paa Tidernes Tegn, er Indførelsen af Frelserens Fredsgerning noget som ikke ligger saa langt borte. Skriften siger ganske vist at kun Faderen kender »Dagen og Timen«, men dermed siges ikke at vi ikke skal vide de allernærmeste Aar. Tværtimod det vilde være »ligesom det var i Noas Dage«, og det indbefatter ogsaa Tiden eller Aarene. Profeten Joseph Smith blev udsendt af den Almægtige Gud med et lignende Advarsels Budskab som Noa (Pagtens Bog 1: 17—18), førend »Herrens store og forfærdelige Dag«, naar han skal aabenbare sig i sin Herligheds Kraft, med en fortærende Ild (II Tess. 1: 8), og alle de ugudelige og hovmodige vil blive som Markens Stubbe uden Rod (Mal. 4: 1). Dette Budskab er nu forkyndt for Verden i over 100 Aar, eller siden 1830. Noa prædikede i 120 Aar, og Floden tog dem alle bort pludselig. Altsaa i en lignende Tid og kortere, thi Herren vil i denne Tid gore sit forberedende Værk kort og i Retfærdighed. (Pagtens Bog 84: 97). Og Frelseren siger i Luk. Ev. 21: »Sandelig siger jeg eder at denne Slægt (i hvilken disse Ting sker) skal ingenlunde forgaa, førend det er sket altsammen.« En Slægtstid i Følge profetiske Udsagn i Skrifterne er i Reglen beregnet til 100 eller op til 110 Aar. (IV Nephi.)

Kære Læser, vil du vaagne op af Ligegyldigheden og Selvtilfredshedens Søvn og nu forberede dig paa at tage Del i Kristi store Værk paa Jorden, eller har du ingen anden Tanke om Fremgang end den som Kød og Blod og det naturlige Sind skaffer dig ved at drikke og sove, og studere din Haandtering, og senere finde dig afskaaret fra et højere Liv i Guds Rige?

Med disse Advarsler er det ikke Hensigten at skræmme Læseren, men blot med Bestemthed at erklære med Herrens Ord, at Mennesket maa omvende sig til Jesus Kristus for dets Sjæls Frelses Skyld ved at handle efter hans Ord, som er det sande Lys og Liv, og tillige at det kun er et kort Tidsspørgsmaal om at gøre, at Kristi Fredsgerning skal komme paa Jorden for de sande Kristne først, og ligesom »alle døde i Adam, vil alle blive levendegjorte i Kristus«, som Paulus siger, med Hensyn til Opstandelsen i Tusindaarsriget. Men hvorfor vil Menneskene udsætte sig selv for aandeligt Samvittighedsnag og Lidelse i Dødsriget i Aarhundreder, ligesom det var Tilfældet med de ulydige og ugudelige efter Noas Dage, naar det kan undgaas ved at Mennesket ændrer sin Livskurs, og følger den rette Vej som forer til det evige Liv?

Jesu Kristi Lofter er bestemte og til at stole paa ved

Selvprøvelse, og han har lovet at de ydmyge og sagtmodige af Hjertet — de som er villige til at lære af Frelseren og hans Ord — skal arve Himmeriges Rige og Jorden, hvor Satans Kræfter (Modstanderne), de synlige og usynlige da vil være bundne. Menneskenes Børn vil forplante sig i Tusindaarsriget som nu, men vil under langt mere fuldkomne Forhold udøve Forældreprincippet — den største ansporende Handlingsbevæggrund i Sjælelivet — og den himmelske Velsignelse vil da være, at deres Børn, i Skriftens Sprog, vil »opvokse uden Synd til et Træs Alder«. Og som Belønning for et vel tilendebragt Liv i Kristi Tjeneste vil de ved Guds Kraft, blive forandret i en Hast, i et Øjeblik, fra Dødelighed til Udødelighed, thi »af denne Aarsag prædikede Apostlene Opstandelsen fra de døde«. (Pagtens Bog 63: 51—52, 45: 58—59, 101: 29—31.)

Kære Læser, vil du, ligesom Paulus siger, løbe Troens og Helliggørelsens Løb ved Omvendelse til Kristus og vinde det evige Livs Sejrspris, den højeste Guds Gave. Er det ikke værd dit Studium, din Trosvilje, Bøn og Anstrengelse? Bed den Almægtige Gud, paa dine Knæ i dit Lønkammer, om at oplyse dit Sind om Sandheden, og han vil besvare dig.

Luk derfor frimodigt din Dør op for de Sidste Dages Helliges Missionærer, som kun har Guddomsfredens, Glædens og Kyskhedens Budskab for dit Hjem og din Husstand.

DEN DANSKE MISSION.

FORFLYTTELSE.

Ældste Richard L. Christensen er blevet forflyttet fra Odense til Aarhus Distrikt.

FORANDRINGER INDENFOR MISSIONENS HOVEDBESTYRELSER.

Søndagsskolen: Broder Orson B. West er blevet hæderligt afløst fra sin Stilling som anden Assisterende. Som hans Efterfølger er indsat Broder Edmund Kaiser.

De unge Mænds Forening: Broder Aage Jensen er blevet hæderligt afløst som anden Assisterende. Som hans Efterfølger er indsat Broder Christian Tidemann Pedersen.

Broder Enok Andersen er blevet hæderligt afløst som anden Assisterende. Som hans Efterfølger er blevet indsat Broder Figat H. Breum Jun.

De unge Kvinders Forening: Søster Oda Friis-Sørensen er

blevet hæderligt aflost fra sin Stilling som Sekretær. Som hendes Efterfolger er blevet indsat Soster Annie Krebs.

Primry-Organisationen: Soster Mary P. Andersen er blevet hæderligt aflost fra sin Stilling som forste Raadgiver. Som hendes Efterfolger er indsat Soster Ellen B. Christensen.

Vi onsker at takke disse Brodre og Sostre, som er blevet aflost, for det gode og trofaste Arbejde, de har udfort, medens de har arbejdet i de forskellige Hovedbestyrelser. Vi føler os forvisset om, at deres Arbejde vil bære rig Frugt.

Vi vil ogsaa gerne onske deres Efterfolgere til Lykke med deres nye Arbejde og beder om, at de vil faa megen Velsignelse deraf.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

ANKOMST.

Eldste Brigham James Olsen fra College Ward, Logan Stav, ankom til den norske misjon den 14. mars 1932 og blev beskikket til å arbeide i Oslo gren, Oslo distrikt. Vi byder eldste Olsen velkommen og beder, at Herren vil velsigne ham, mens han arbeider i den norske misjon.

BESØK.

Eldste Rodney L. Edman, som var på vei til den svenske misjon, avla oss en meget behagelig visit, idet han i nogen få dage besokte sin bror, president Wilford E. Edman, og hans onkler og tanter her i Oslo.

FORANDRING I OSLO GRENS FORSTANDERSKAP.

Den 6 mars 1932 blev broder Hilmar E. Simonsen avlost fra sin stilling som annen rådgiver i Oslo grens forstanderskap med takk for det gode arbeide, han har utfort.

Som hans efterfølger blev innsat broder Ramm Arveseth.

DODSFALL I OSLO GREN.

Soster Laura Andersen avgikk ved doden den 11 mars 1932 og blev begravet den 17 mars fra Nesodden kapell.

Begravelsen blev holdt under ledelse av Oslo grens forstanderskap med misjonspresident Hyrum D. Jensen som taler.

Soster Andersen blev fodt paa Østre Toten og har været et trofast medlem av kirken i de siste 12 år.

Graven blev innviet av misjonspresident Hyrum D. Jensen.

Soster Frederikke Olstad, Oslo gren, avgikk ved doden den 12 mars 1932 og blev begravet den 18 mars. Misjonspresident Hyrum D. Jensen talte ved begravelsen, som blev ledet av

Oslo grens forstanderskap. Graven blev innviet av broder Oscar R. Lindbo.

Broder Laurits Reinhardt Olsen, medlem av Oslo gren, avgikk ved doden den 25 mars og blev begravet den 30 mars. Begravelsen blev ledet av Oslo grens forstanderskap. Misjonspresident Hyrum D. Jensen og forstander Einar A. Strand var talerne.

Broder Olsen blev fodt i Oslo den 1 april 1893 og har været et ledende medlem af grenen så vel som et fremtrædende medlem av Oslo grens sangkor i de siste 10 år.

Graven blev innviet av broder Carl M. Hagberg.

Eldster og soskende i Oslo gren onsker å give uttryk for sin dypeste sympati med soster Olsen og hendes familie i tapet av hendes kjære mann.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR MAJ.

Økonomi.

Ord af Brigham Young, anvendelige i vore Dage, som de var i hans.

Lad aldrig noget gaa til Spilde. Vær forsigtig, spar alt, og dersom du faar mere, end du.selv kan tage Vare paa, del med din Næste.

Tillad aldrig nogen af dine Born at lade en eneste Brodkrumme gaa til Spilde, selv om du véd, at du har Brød nok for lange Tider.

Der findes ikke én Familie i denne By, hvor der er to, tre, fire eller fem Personer, som ikke kan spare nok fra deres Bord af det, som deres Born spilder, til at skaffe Flæsk nok til dem for et helt Aar, i det mindste saa meget som de skulde spise.

Gaa til den fattigste Familie paa dette Sted, og jeg vover at sige, at de lader saa meget gammelt Toj gaa til Spilde, at det vilde være nok til at kobe Børnenes Skoleboger for et helt Aar eller mere.

Dersom du onsker at blive rig, spar hvad du kan. En Daare kan tjene Penge. Men der kræves en vis Mand for at kunne spare og anvende dem til sin egen Fordel.

Det er god Politik og Økonomi at stotte hinanden.

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

LYS I MØRKET.

Den økonomiske Nedgangsperiode, som vi nu gennemgaar, har allerede bragt Nød og Lidelse til mange Mennesker. Det synes underligt, at saa mange Nationer og Folk med Aarhundreders Lærdomme foran dem nu befinder sig i en saadan Tilstand, at de dygtigste Statsmænd og Ledere staar hjælpeløse. De herskende Tilstande foraarsager, at mange vender sig til Religionen i Haab om, at de der maa modtage det Lys og den Hjælp, som de saa saare tiltrænger. Folk, som hidtil har været helt ligegyldige overfor Religionens Krav, begynder nu at undres paa, om der virkelig er en Gud, som styrer alt og er over alt, og de begynder ogsaa at længes efter et saadant Væsen.

Religiøse Forkyndere prøver fra Tid til anden at trøste Folk med at opregne de Forjættelser, som Gud har givet til andre Folk for mange Aarhundreder siden, og ved at fortælle dem om guddommelige Stadfæstelser, som blev givet til de retfærdige i fordums Tider. Men oprigtige Sjæle hele Verden over føler, at dersom vor Himmelske Fader, som Jesus af Nasaret lærte Menneskene at tilbede, virkelig er saaledes, da burde der være kommet flere Aabenbaringer fra ham, der vilde passe til de nuværende Tider.

Herren bekendtgjorde i sin Barmhjertighed til sine Apostle og Disciple hele Verden over, at der vilde blive et Frafald fra den sande kristne Tro, og de paaviste de Resultater, som vilde følge. Apostlen Paulus forkyndte, at den Tid vilde komme, da »de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren.« (2. Tim. 4: 3.) Ligeledes gives der denne Advarsel, at der »skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Sekter og nægte den Herre, som dem købte, hvilke føre over sig selv en hastig Fordærvelse.« (2. Peter 2: 1.)

I Profeten Amos 8: 11 læser vi om den Hunger efter Kundskab angaaende Gud, som skulde komme, og i Joel 2: 28 læser

vi om Lyset, som skulde komme: »Og det skal ske, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kod, og eders Sonner og eders Døtre skal profetere, eders gamle Mænd skal dromme Drømme, og eders unge Mænd skal se Syner.« Og Midlerne til at mætte denne Hunger efter Sandhed blev aabenbaret til Johannes: »Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde det evige Evangelium at forkynde til alle dem, som bor paa Jorden, og til alle Slægter og Stammer, Tungemaal og Folk.« (Joh. Aab. 14: 6.)

Disse Profetier er gaaet i Opfyldelse. Det evige Evangelium er blevet gengivet til Jorden i dets Renhed, og mange Tusinder, som har annammet det og adlydt dets Lærdomme, har modtaget den Helligaands Gave og nydt de samme Velsignelser, som den oprindelige Kirke havde. Med alle de Embedsmænd, som fandtes i den oprindelige Kirke, med guddommelig Myndighed og med fortsat guddommelig Aabenbaring til at vejlede den, er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i disse haarde Tider en Kilde til Lys, Trøst og Hjælp for hele Verden. (Fra »Liahona«.)

SØNDAGSSKOLEN

MEDDELELSE.

Som man vil se, er der for Sondag den 17. April en Fælleslektie for de voksne Klasser og for de ældste Børneklasser. Paa Grund af Foraarskonferencerne vil alle Sondagsskoler have en Lektie for meget. For Sondag den 1. Maj er der derfor ingen Lektier, saa at der vil blive Anledning til at indhente den Lektie, som er gaaet tabt paa Grund af Konferencerne.

KORLEKTIER FOR MAJ.

SENIOR- OG JUNIORKLASSER.

Joh. Ev. 6. Kap. 1. og 14. Vers: »I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Og Ordet blev Kod og tog Bolig iblandt os.«

BORNEKLASSER (10—14 AAR).

Math. Ev. 10. Kap. 6.—8. Vers: »Men gaa heller til de fortabte Faar af Israels Hus. Men paa eders Vandring skal I prædike og sige: Himmeriges Rige er kommet nær. Helbreder syge, opvække dode, renser spedalske, uddriver onde Aander; I har modtaget det for intet. Giv det for intet.«

BORNEKLASSER (UNDER 10 AAR).

»Gud arbejder paa en forunderlig Maade, sit store Værk at bringe frem.«

KORLEKTIE FOR SENIOR- OG JUNIORKLASSER FOR APRIL.

Joh. Ev. 3. Kap. 16.—17. Vers: »Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han skal dømme, men for at Verden skal frelses ved ham.«

ØNSKELIGHEDEN AF TEMPELVIELSE.*

Læs I. Mos. 1: 26—28; 2: 18. Moses 2: 26—28. Pagtens Bog 49: 15—17.

»Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren.« (I. Kor. 11: 11.)

Da Skaberen forenede Adam og Eva som den menneskelige Races Forfædre, lærer vi ikke, at han satte nogen som helst Begrænsning for Fortsættelsen af deres Ægteskab. Vi har ingen Grund til at tvivle paa, at da Eva blev givet til Adam, blev hun givet til ham for evigt, ligesom Mennesket selv er evigt. Mennesket er i sin Fylde et dobbelt Væsen — mandligt og kvindeligt. De er begge ude af Stand til at opfylde deres Skabelses Maal alene, thi der kræves en Forening af de to for at frembringe et Menneske, skabt i Guds Billede, thi i I. Mos. 1: 27 siges der udtrykkeligt, at Mennesket blev skabt i Guds Billede som Mand og Kvinde. Derfor vilde Mennesket, uden den rigtige Forening af Kønnene, være mindre end det, som Gud skabte.

»Alt det, som Gud gør, skal blive evindeligt, at man intet kan lægge til, og at man intet kan tage derfra.« (Prædikerens Bog 3: 14.)

Alt Ægteskab er respektabelt, men Ægteskab er mere end en borgerlig Kontrakt. Det er et evigt, evangelisk Princip, hvoraf selve vor Eksistens er afhængig. Ægteskab blev oprettet allerede ved Verdens Begyndelse, og det første Ægteskab blev indgaaet af Adam og Eva, førend Døden var kommet ind i Verden. Præsident Joseph F. Smith har sagt om dette:

»Mange Mennesker tænker dog, at der er noget syndigt i Ægteskab. Dette er en falsk og meget skadelig Opfattelse. Tværtimod, Gud ikke alene tillader, men befaler Ægteskab. Medens Mennesket endnu var udødeligt, før Synden var kommet ind i Verden, udførte vor Himmelske Fader selv den første Vielse. Han forenede vore første Forældre i det hellige Ægteskabs Baand og befalede dem at være frugtbare og

---

* Fælleslektie for alle Søndagsskolens Klasser, undtagen mindste Børneklasse, 17. April.

mangfoldige og opfylde Jorden. Denne Befaling har han aldrig forandret eller ophævet. Men den har staaet ved Magt gennem alle Menneskealdres Generationer. Uden Ægteskab vilde Herrens Hensigter ikke kunde opfyldes, før saa vidt som denne Verden angaar, thi der vilde ikke være nogen til at adlyde hans andre Befalinger.

Det synes at være fjernt fra den menneskelige Forstaaelse, hvorfor Kyskhed bringer Styrke og Kraft til Jordens Befolkning, men det er imidlertid saa. I Dag gaar der en hel Bølge af Ondskab over den civiliserede Verden. En stor Grund til dette er, at Ægteskabet bliver foragtet. Det har tabt sin Hellighed i den store Mængdes Øjne. Det er aller højst en borgerlig Kontrakt, men i mange Tilfælde er det kun en Tilfældighed, et Middel til at tilfredsstille menneskelige Lidenskaber. Og naar man taber Pagtens Hellighed af Syne, saa er Foragt før Ægteskabseden kun en lille Bagatel.

Forsømmelsen af Ægteskabet, denne Tendens til at udsætte dets Ansvar til den modnere Alder, som er saa fordærvende før hele den kristne Verden, følges også blandt de Hellige.« (Gospel Doctrine, 344.)

De mest betydelige Ting i Elias' Mission til denne Generation var Overgivelsen af Præstedømmets Nøgler, hvorved Mænd og Hustruer kunde blive beseglet til hinanden i Herrens Tempel. Da Familieenheden skal vedblive at eksistere i Guds Rige, og hver Generation skal forbindes med den, som kom forud, i det mindste saa langt som Retfærdigheden vil tillade, saa er det let for os at se, at dersom den beseglende Myndighed ikke var paa Jorden, vil hele Verden være i en saadan Tilstand, at den vilde blive slaaet med Ban, naar Herrens Dag kom. Dersom den menneskelige Familie ikke havde nogen Lov om Ægteskabet, vilde det store Ophøjelsesarbejde, som er planlagt af Herren i Aabenbaringerne, ikke kunne udføres. En saadan Tilstand vilde bringe Forvirring og Kaos. Der vilde ikke være nogen Forældrekærlighed, ingen Kærlighed til Børn eller før andre Mennesker i det Hele taget, alt, som er godt i Evangeliet, vilde blive ødelagt. Familien er den Grundvold, hvorpaa evig Ophøjelse er bygget.

De, som tilhører Kirken, og som er tilfredse med blot at være viet før dette Liv, er enten uvidende om Evangeliets Plan, eller saa ønsker de ikke at erholde Ophøjelse, thi der er intet Ægteskab i de terrestiale og telestiale Riger.

De forstaar ikke den Sorg og Smerte og evige Selvbebrejdelse, som vil komme til dem, dersom de bliver berøvet de Rettigheder og Privilegier, som kommer til dem, der gennem Ægteskabet bliver Medlemmer af Guds store Husholdning. Den Sorg, som vil komme til dem, som fornægter sig selv

disse Velsignelser, naar de ser andre velsignet med evig Fremgang og Ophojelse — som de selv kunde have opnaaet — vil være ubeskrivelig.

Profeten Joseph Smith har sagt: »Medmindre en Mand og Hustru gaar ind i den evige Pagt, og medens de er i denne Provestand, bliver gifte for Tid og Evighed ved det Hellige Præstedømmes Magt og Myndighed, vil de ophore at gore Fremgang, naar de dør; det vil sige: de vil ikke faa Born efter Opstandelsen. Men de, som i dette Liv er viet ved Præstedommets Magt og Myndighed og vedbliver, uden at begaa Synd mod den Helligaand, vil fortsætte at have Fremgang og faa Born i den celestiale Herlighed.« (Documentary History of the Church, 5: 391.)

Brigham Young taler om Ægteskab og siger: »Jeg onsker, at vi alle forstod dette i det Lys, som Himmelen forstaar det.

Hvorledes er det med eder, Søstre? Kan I skelne mellem en Guds Mand og en Verdens Mand? Det er en af de underligste Ting, som hænder i Livet, at tænke, at nogen Mand eller Kvinde kan elske et Væsen, som ikke vil modtage Himmelens Sandhed. Den Kærlighed, dette Evangelium frembringer, staar langt over Kærlighed til Kvinder; det er Kærlighed til Gud — Kærlighed til Evighed — til evigt Liv.« (Discourses 302—4.)

»Vær varsomme, o, I Mødre i Israel, og lær ikke eders Døtre i Fremtiden, saaledes som mange af dem er blevet lært, at de skal gifte sig udenfor Israel. Ve til dig, som gor det. Du vil miste din Krone saa sikkert, som Gud lever.« (Discourses, 304.)

Evangeliet i dets Fylde bestaar af talrige Pagter. Disse Pagter, saadanne som Daab, Haandspaalæggelse, Ordination, Ægteskab etc., kaldes evige Pagter. Den nye og evige Pagt er sammensat af alle Pagter og Forpligtelser, som henhorer til Evangeliet og til Frelse. Paa denne Maade har Herren skelnet mellem en Pagt, som er evig, og den nye og evige Pagt. Der har været en Del Forvirring angaaende denne Sag, men Herren har gjort det fuldstændigt klart. Alle, som vilde have modtaget Evangeliets Pagter, dersom de havde haft Anledning dertil, men som var berovet denne Anledning i dette Liv, skal blive Arvinger af det celestiale Rige, og Herren skal give dem alt, hvad de ikke var i Stand til at erholde her. Vore Sostre, som forbliver ugifte, fordi de ikke har nogen passende Anledning til at gifte sig, men som vilde gifte sig paa den Maade, Herren bestemmer, dersom Anledningen kom til dem paa en retfærdig Maade, vil ikke miste nogen Velsignelser, thi Herren vil skænke dem sit Riges Fylde. Præsident Joseph F. Smith lærte, at det var bedre for en Pige at forblive ugift

og være trofast mod Evangeliet end at gifte sig paa den Maade, som stred mod den Plan, Herren havde lagt, og hvorved Ophøjelse kan erholdes.

Spørgsmaal og Problemer.

1. Nævn Grunde, hvorfor Ægteskab skulde være en evig Pagt.
2. Nævn nogle af de Ting, som er utilfredsstillende ved et Ægteskab, som kun er for dette Liv.
3. Hvad har Herren sagt med Hensyn til deres evige Tilstand, som afslaar at modtage Ægteskabspagten, saaledes som han har forordnet den?
4. Forklar Forskellen mellem en ny og evig Pagt og den nye og evige Pagt.
5. Hvilke Midler har Herren skaffet tilveje for at de, som er gifte kun for dette Liv, kan forandre dette Forhold?
6. Dersom Velsignelsernes Fylde i det celestiale Rige ikke kan modtages udenfor den celestiale (det vil sige: evige) Ægteskabspagt, hvorledes vil det saa blive med dem, som dør uden at modtage denne Pagt, og som vilde havde modtaget den, dersom der havde haft Lejlighed dertil i det jordiske Liv?
7. Nævn Aarsager til, at der er færre Skilsmisser blandt dem af Kirkens Medlemmer, der er viede i Templer, end blandt dem, der kun er gifte for dette Liv.
8. Hvad har Herren, gennem sine Tjenere, sagt med Hensyn til Ukyskhedens Onde? (Se II. Mos. 20: 14. Alma: 39: 5—8.)

MENNESKETS SLÆGTSKAB MED GUD.*

1. I de foregaaende Lektier er det vist, at Gud er et personligt Væsen af Kød og Ben, i hvis udtrykte Billede Mennesket er dannet. Denne Udtalelse skulde ikke opfattes i nogen figurlig Mening, men bør opfattes bogstaveligt.

2. Desuden er Mennesket Guds virkelige Afkom. (Ap. G. 17: 28—29). Med andre Ord, Gud er Fader og Skaber for vore Aander, ligesaa bogstaveligt talt som vore jordiske Forældre er Skabere af vore Legemer.

3. Det er ikke vanskeligt at forstaa, at vore Aander ikke blev skabte eller bragt ind i Eksistens af absolut intet, mere end vore jordiske Legemer blev skabt af absolut intet. Det menneskelige Legeme vokser stadig i Størrelse ved at tilføres jordiske Materialer og fortsætter at gøre saa, indtil det naar sin fulde Størrelse. Paa samme Maade er det klart, at selv

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 24. April.

om Gud skabte Menneskenes Aander, saa har dog de Materialer, hvoraf de er sammensat, eksisteret fra Evighed af. »Der er ikke en Person her i Dag, som ikke er Søn eller Datter af dette Væsen. I Aandernes Verden blev deres Aander først undfanget og bragt frem, og de levede der med deres Forældre i lange Tidsaldre, førend de kom hertil.« Atter: »Der har aldrig været en Tid, da Mennesket ikke eksisterede, og der vil aldrig blive en Tid, da det vil ophøre at eksistere.« (Discourses of Brigham Young, pp. 75—77.)

4. Den Maade, hvorpaa Gud skabte Menneskenes Aander, har endnu ikke været aabenbaret; det er for nærværende tilstrækkeligt for os at vide, at Gud bogstavelig talt er vor Fader og vor Skaber; at vi er hans Børn, og at vi derfor besidder Faderens Egenskaber omend i en uudviklet Tilstand. Naar vi tager disse Kendsgerninger i Betragtning, er det meget let at forstaa Guds dybe Interesse for Menneskeheden, og følgende Skriftsted faar en dybere Betydning: »Thi se, dette er min Gerning og min Herlighed — at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.« (Moses 1: 39; Joh. 1: 16—17; Math. 23: 37.) Det er kun naturligt, at en Fader skal være saa dybt interesseret for sine Børns Velfærd, særligt en, som saa fuldstændigt forstaar det taabelige ved Ulydighed.

5. Naar man en Gang forstaar, at Mennesket er Guds virkelige Afkom, er det ikke vanskeligt at forudse Mulighederne for dets fremtidige Udvikling.

6. Enkelte har betvivlet Menneskets Evne til evig Udvikling, specielt paa Grund af den Kendsgerning, at hvert Barn bliver født med nogenlunde de samme Evner og Muligheder som dets Forældre, og at derfor hver Generation begynder, hvor de foregaaende begyndte. Men denne Konklusion kan imidlertid betvivles. For det første kan det diskuteres, om ikke hver Generation af Børn har flere Evner og Egenskaber end de, som var før, for om ikke dette var Tilfældet, hvorledes kan man saa forklare, at de nuværende Menneskeracer er saa langt mere udviklede end for Eks. Hulebeboerne?

Forbedringen og Fremgangen kan maaske ikke spores hos hver enkelt Generation, men naar man regner med store Tidsperioder, saa er der ingen Tvivl. Og desuden maa man erindre, at efter Graven vil Mennesket aldrig dø, men vil vedblive at leve altid i Livets fulde Kraft og Styrke. Vi kan derfor blot med usigelig stor Forventning se frem til det, som vil komme. Aeroplanet, Radioen, Undervandsbaadene er blot en lille Begyndelse til det, som vil komme.

7. Dersom vi imidlertid skal afgøre Spørgsmaalet angaaende Menneskets Evne til at gøre ubegrænset Fremgang i Fremtiden, saa bør vi lytte til disse Ord, som er sagt med

profetisk Sikkerhed: »Intet mindre end det Privilegium at gore evig Fremgang i enhver Betydning af Ordet kan tilfredsstille den udodelige Sjæl. Dersom den endelose Strøm af Kundskab, som kommer fra den evige Kilde, kunde helt optages af organiserede Intelligenser, saa vilde Udodeligheden visselig ophore, og hele Evigheden vilde begynde paa Tilbagegangens Sti.« (Discourses of Brigham Young, Side 142.)

8. Der er derfor ingen Begrænsning for, hvad Mennesket en Gang kan opnaa i Fremtiden. »Jeg forventer, dersom jeg er trofast mod eder, at jeg skal se den Tid sammen med eder, da vi skal vide, hvorledes vi skal gore for at organisere en Jord som denne — vide, hvorledes vi skal befolke Jorden, hvorledes vi skal forlose den, hvorledes vi skal hellige den, og hvorledes vi skal forherlige den med dem, som bor paa den, som lytter til vore Raad.« (Discourses of Brigham Young, Side 149.)

9. Menneskets Kontrol over Universet vil en Gang blive saa fuldkommen, at det vil naa den Hojde, hvorpaa Guddommen staar.

10. Det er derfor indlysende, at Mennesket ikke kan naa disse store Hojder af sig selv. Det er et Barn af Gud, og det er afhængigt af ham for Hjælp og Stotte. Uden guddommelig Hjælp vil Mennesket aldrig komme nogen Vej. Med guddommelig Hjælp kan det hæve sig op til ukendte Hojder.

11. Desuden er Menneskets Opnaaelser afhængige af Lydighed mod Loven, thi der er ingen anden Maade, hvorpaa man kan gore Fremskridt. Desuden er Mennesket dannet saaledes, at det maa vokse ved langsom Udvikling. Hvis det adlyder det Lys, som det har modtaget i Dag, saa vil det faa mere i Morgen, men hvis det er ulydigt, vil det altid forblive i sine Synder. Disse Kendsgerninger er velkendte for Lærere og Opdragere samt andre, som véd, hvilken Rolle Anstrengelse og Arbejde spiller for Fremgang.

12. Det er ogsaa vigtigt, at de, som studerer disse Emner, tager Hensyn til Tidens Elementer. I lange Tidsaldre havde Mennesket været i Guds Nærhed, for det kom ned til Jorden, og dog havde det ved den Tid, det ankom her til Jorden, gjort meget lidt Fremgang sammenlignet med, hvad dets Fader havde opnaaet. Den Tid, da Mennesket vil naa samme Højde som Guddommen, er selvsagt ukendt, med Undtagelse af at den er umaadeligt langt borte. Nogle Personer vil gaa meget hurtigere frem end andre, hovedsageligt paa Grund af deres Oprigtighed og Hengivenhed.

13. Tiden er for menneskelige Væsener et meget vigtigt Element, og dog er den helt umulig at fatte for dem med Undtagelse af meget korte Perioder. Alma, den nephitiske

Profet, erklærer, at »alt er én Dag for Gud, og Tiden maales kun for Menneskene«. Den Tid, da Mennesket kan blive lig Gud, ligger maaske Billioner eller Trillioner Aar fremme i Tiden, men dette skulde dog ikke virke nedslaaende, thi der findes ingen større Glæde for Menneskene end den Glæde at gaa stadigt fremad.

14. Der er nogle, som har sagt, at de Sidste Dages Helliges Lærdomme om evig Fremgang og den Konklusion, som den tilsidst leder til, nedsætter det højeste Væsens Værdighed og overdriver Menneskets Betydning. Men dette er ikke Tilfældet, thi kan der være en mere vidunderlig Opfattelse af Gud, end at han er en virkelig Fader for den menneskelige Race, som vier hele sin Tid til Menneskehedens Velfærd og Lykke. Desuden, hvor findes den Fader, som ikke er stolt over, at hans Børn kommer langt frem, selv om de endog maatte komme ligesaa langt som han selv eller endog længere? Gør det en Fader mindre, at han opdrager gode Børn? Tværtimod — det er hans største Ære og Belønning. Gud har selv sagt: »Dette er mit Arbejde og min Herlighed — at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.«

Spørgsmaal.

1. Hvilket Svar har vi som Sidste Dages Hellige til alle de modstridende Meninger om Gud?
2. Hvad mener vi, naar vi siger, at Menneskets Aand er evig?
3. Er der noget, som antyder, at vi virkelig er Guds Børn, set fra Fornuftens Standpunkt?
4. Hvorfor er Mormonismen meget mere omfattende med Hensyn til Udviklingslæren end nogen videnskabelig Lærdom?
5. Hvad er Mennesket mest afhængig af, dersom det vil naa til de store Højder af Intelligens, som her er omtalt?
6. Vil de Sidste Dages Helliges Lærdomme om evig Fremadskriden paa nogen Maade nedsætte det højeste Væsens Værdighed eller overdrive Menneskets Betydning?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

KORLEKTIE FOR APRIL.

Joh. Ev. 4: 13—14: »Jesus svarede og sagde til hende: Hver den, som drikker af dette Vand, skal tørste igen.

Men hvo, som drikker af det Vand, som jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som opvælder til evigt Liv.«

---

24. April.

DEN STORE FISKEDRÆT.

Hjemmestudium: Luk. 5: 1—11.

I det Nye Testamente læser vi tit om »Genesaret Sø«. Denne smukke Sø er temmelig stor, har en oval Form og har klart, rent Vand. Den er ogsaa nu fuld af Fisk, ligesom den var i Kristi Dage.

Da Frelseren var paa Jorden, var denne Sø omgivet af mange blomstrende Byer. Det var den mest befolkede Del af hele Palæstina, og det var et ideelt Sted for at samle store Menneskemasser for at belære dem.

En bemærkelsesværdig Ting ved denne Sø er, at den ligger omtrent 700 Fod lavere end Havets Overflade.

Efter at Kristus var drevet ud af Nasaret, fortsatte han sine Lærdomme og gik til Bredderne af Genesaret Sø. Folket havde hørt om alle de vidunderlige Ting, han havde gjort, og de kom for at lytte til hans Lærdomme.

Paa dette Sted var Peter og hans tre Brødre, Andreas, Jakob og Johannes, i Færd med at vaske deres Fiskenet og lægge det sammen. De var meget skuffede, thi de havde arbejdet hele Natten, og de havde ikke fanget en eneste Fisk. Skønt Kristus vidste, hvor træt Peter var, gik han ind i hans Baad og bad ham ro nogle faa Fod ud fra Bredden, og Kristus brugte hans Baad som en Talerstol og talte til alle dem, som var forsamlede paa Strandbredden. Da han var færdig med at tale, bad han Peter at kaste sine Fiskenet ud i Vandet. Peter fortalte Frelseren, at han havde fisket hele Natten uden Held, men han sagde alligevel: »Paa dit Ord vil jeg kaste Garnene ud.« Heraf kan vi se, at han havde lært Lydighedens vidunderlige Lektie, som Frelseren saa smukt forkyndte ved sit eget Livs Eksempel.

Peters Tro blev hurtig belønnet. Snart blev Garnene saa fulde af Fisk, at de to Mænd, som var i Baaden, ikke selv kunde haandtere dem, men maatte have Hjælp af Jakob og Johannes, som var i en anden Baad. Dette var i Sandhed et Mirakel for disse Mennesker, thi aldrig i deres Levetid havde nogen Fisker fanget saa mange Fisk paa én Gang.

Peter var overvældet. Han forstod, at Jesus var Mesteren, og han indsaa sin egen Uværdighed. Han faldt paa sine Knæ ved Jesu Fødder og sagde: »Herre, gaa fra mig; thi jeg er en syndig Mand.« Men Jesus vidste, hvad Slags Mennesker disse ringe Fiskerfolk var. Han forstod, hvilke ypperlige Egenskaber de havde. Og derfor sagde Kristus til dem: »Kom med mig, og jeg vil gøre eder til Menneskefiskere.« Og at de virkelig blev »Menneskefiskere« og Redskaber til at bringe Tu-

sinder af Mennesker til Kundskab om Jesus Kristus, Verdens Forloser, skal vi hore om i de senere Lektier.

Ligesom Kristus den Gang bad disse Fiskere forlade deres Arbejde og folge ham, saaledes beder han ogsaa i Dag Menneskene at folge ham og være »Menneskefiskere«. Er ikke netop vore Missionærer i Dag et Eksempel paa dem, som forlader alt og folger ham?

Spørgsmaal.

1. Hvorfor prædikede Kristus saa meget ved Bredderne af Genesaret So?
2. Hvorfor kom Folket ud for at hore ham?
3. Hvorfor var Peter og han Brodre saa mismodige?
4. Hvilket Raad gav Frelseren dem?
5. Vilde det have været saa underligt, om de havde afslaaet at folge hans Raad?
6. Hvad var Resultatet af, at de fulgte hans Raad?
7. Hvilket Kald gav Kristus til de 4 Brodre?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

KORLEKTIE FOR APRIL.

»Herrens Øjne er over de retfærdige.«

17. April.

JOSEF BLIVER SOLGT SOM SLAVE.

Tekst: I. Mos. 37.

For længe, længe siden har der en lille Dreng ved Navn Josef. Hans Faders Navn var Jakob og hans Moders Rachel. Det er de samme Folk, som vi har talt om, og det er den samme Jakob, som saa Stigen, der gik op til Himmelen.

Josef var en god Dreng, og vor Himmelske Fader havde et stort Arbejde for ham, og undertiden lod Herren ham vide lidt om det Arbejde, han skulde komme til at gore. Han fortalte ham om det i hans Dromme.

Da Josef var 12 Aar gammel, fik han en lille Brøder. Men paa samme Tid dode hans kære Moder. Dette var meget haardt for Josef og hans nye lille Broder, som fik Navnet Benjamin. Jakob havde en anden Hustru, Lea. Hun havde sine egne Sonner og Dotre. Men hun gjorde sit Bedste for at tage Vare paa Josef og Benjamin. Dog savnede de deres Moder meget, og Jakob provede at være særlig god mod disse to. En Dag gav han Josef en meget smuk Frakke. Josef var lykkelig, og det var ogsaa Benjamin, men hans store Brødre blev misundelige. De syntes, at Faderen var for god mod ham.

Er det ikke underligt, at de store Brødre var bedrøvede, fordi deres Fader var god mod en yngre Broder? Har du en Gang set en stor Dreng være misundelig paa sin lille Broder eller Søster?

Josef hjalp sine Brødre med at binde Kornneg paa Marken. En Nat drømte han, at de Kornneg, hans Brødre lavede, kom og bøjede sig for hans Kornneg.

Denne Drøm hjalp Josef til at prøve at blive stærk, saa han kunde gøre det Arbejde, Herren havde for ham. Men den gjorde hans Brødre vrede. De sagde: »Skal vi bøje os for ham? Vi er jo ældre end ham.« Og de var meget haarde mod Josef. En Nat drømte han, at Solen, Maanen og 11 Stjerner bøjede sig for ham. Hans Brødre blev vrede, men hans Fader undrede sig, om disse Drømme nogen Gang vilde gaa i Opfyldelse.

Ikke længe efter rejste Josefs Brødre langt bort for at finde en ny Græsgang for Kvæget. De blev længe borte, og Jakob sendte Josef for at se efter dem. Josef var glad for at gaa.

Da Brødrene saa ham langt borte, sagde de til hinanden: »Der kommer Drømmeren med sin fine, nye Frakke. Lad os dræbe ham. Vi er trætte af hans Drømme.« Ruben, Josefs Broder, ønskede ikke at dræbe ham, og derfor tog de hans smukke Frakke fra ham og kastede ham i en tom Brønd. Snart kom der en lang Karavane af Kameler forbi. Det var Handelsmænd, som skulde til et Land langt borte, et Land, der kaldtes Ægypten. I dette Land blev Drenge og Piger solgt ganske som Dyr og benyttet til at arbejde for andre Mennesker.

En af Brødrene sagde: »Lad os sælge Josef.« De andre var enige, men Ruben var ikke der, ellers vilde han ikke have tilladt det. De solgte ham for ti Sølvstykker. Ruben blev meget bedrøvet, da han kom tilbage.

Brødrene undrede sig over, hvad de skulde sige til deres Fader, men de blev enige om at sige, at et vildt Dyr havde revet ham ihjel. De dyppede Josefs Frakke i Blod og tog den hjem og viste den til deres Fader. Han vidste godt, at det var Josefs Frakke, og han blev saa bedrøvet, at han hverken kunde spise eller sove. Han græd i mange Dage, og ingen kunde trøste ham.

Nu var Josef paa Vej til Ægypten. Da han kom der, blev han solgt til en af Kongens Embedsmænd. Hvem véd, maaske dette var den Maade, hvorpaa Herren tog Vare paa ham?

---

24. April

JOSEF BLIVER KASTET I FÆNGSEL.

Tekst: I. Mos. 39.—40.

Gud har givet os alle et bestemt Arbejde at udføre. Han har gjort os stærke nok til at gøre det om vi prøver. Josef, den unge Dreng som havde faaet den smukke Frakke af sin Fader, prøvede oprigtigt at gøre det Arbejde Faderen havde givet ham at gjøre. Han udførte sit Arbejde godt i sit Hjem, men hans Brødre syntes ikke om hans Drømme. En Dag solgte de ham til fremmede, som førte ham langt bort fra hans Hjem. Men Guds Øjne var over ham. Han glemte ham ikke.

Josef havde boet i et Telt, og holdt meget af at være ude i fri Luft. Derfor var han stærk og kraftig. En høj Embedsmand synes at han saa kraftig ud, og købte ham som Slave.

I sin nye Herres Hus maatte Josef udføre Arbejde, som han aldrig før havde gjort. Han skulde ikke vogte Faar her. Han maatte ogsaa lære et nyt Sprog. Det var meget haardt for ham. Men han var ved godt Mod, og villig til at arbejde, og Herren velsignede ham.

Hans Herre, Potifar, saa han gjorde sit Arbejde godt, og derfor satte han Josef til at være Opsynsmand over alle Tjenerne i hans Hus.

Potifar havde et smukt Hjem ved Bredderne af Nilfloden. Han havde meget Land og Kvæg, og han gav Josef Overledelsen af alt Arbejde. Josef var meget samvittighedsfuld og dygtig, og Potifar synes meget godt om ham.

Men en Dag hændte der noget. Der var nogen som vilde friste Josef til at gøre noget som var forkert. Men Josef nægtede at gøre dette. Fordi han var stærk nok til at til at modstaa Fristelsen, blev han kastet i Fængsel. Naturligvis forstod Potifar ikke hvorledes det hang sammen, ellers vilde han aldrig have kastet ham i Fængsel.

Josef var meget bedrøvet. Han vidste, at han ikke havde gjort noget forkert. Det var det eneste som glædede ham. Han vidste, at han Fader i Himmelen ogsaa vidste det. Derfor holdt han Modet oppe, og søgte at gøre hvad han kunde for at glæde andre. Og i det mørke, overfyldte Fængsel var der sikkert mange Ting han kunde gøre for hjælpe andre.

Bibelen fortæller os ikke hvad han sagde til vor Fader i Himmelen hver Aften før han gik til Sengs. Men vi kan tænke os det. Hvad tror du han sagde?

Fangevogteren saa snart hvilken god Dreng Josef var.

Derfor satte han ham til at have Opsyn med alle Fangerne. En Dag blev to af Kongens Embedsmænd sendt i Fængsel. De blev ogsaa overgivet til Josefs Omsorg, og han talte med dem hver Dag.

En Nat havde de nogle underlige Drømme, som de troede betød noget. Drømmene havde gjort dem urolige. Josef spurgte dem hvorfor de var saa bedrøvede, og de fortalte ham om deres Drømme. »Gud véd hvad de betyder«, sagde han, »og hans Aand vil hjælpe mig til at forstaa dem. Fortæl mig om dem«. Saa fortalte de ham alt om Drømmene, og han fortalte dem hvad de skulde betyde.

Tre Dage senere gik begge Drømmene i Opfyldelse, og Kongens Embedsmænd forlod Fængslet. Da en af dem gik bort, sagde Josef til ham: »Naar du kommer for Kongen, fortæl ham om mig. Fortæl at jeg er i Fængsel, men at jeg ikke har gjort noget forkert. Bed ham om at jeg maa komme ud«. Jeg undres om denne Embedsmand erindrede Josef, da han kom tilbage til Kongens Palads.

DØDSFALD I AMERIKA.

Søster Anna H. J. Sørensen, født den 12. Marts 1865 i Flensborg, Sønderjylland, Danmark, døde i sit Hjem i Logan den 1. Februar 1932 og blev begravet i Logan fra 9. Wards Mødehus under Ledelse af Biskop L. Tom. Perry. Begravelsen foregik under megen stor Deltagelse.

Søster Sørensen har været Medlem af Kirken i over 25 Aar og var i mange Aar Præsidentinde for den Kvindelige Hjælpeforening i Esbjerg, Danmark, hvor hun havde sit Hjem, indtil hun i 1926 rejste her til Zion. Søster Jensen, hvilket var hendes Navn, medens hun levede i Esbjerg, vil sikkert blive husket af en stor Skare Missionærer, for hvem hun altid havde sit Hjem aabent. I Aaret 1927 kom hun til Logan, og her blev hun gift i Logan Tempel med Broder Jens C. Sørensen, med hvem hun levede et meget lykkeligt Ægteskab. Men for 9 Maaneder siden blev hun sengeliggende, og for to Uger siden fik hun Lungebetændelse, af hvilken hun døde.

Søster Sørensen overleves af sin Mand, Broder Jens C. Sørensen, og følgende Børn af første Ægteskab: Mrs. Marie Frandsen, Iona, Idaho; Mrs. Emely Christensen, Pocatello, Idaho; Johannes H. og Wildford H. Jensen, begge af Esbjerg, Danmark. 10 Børneborn og 2 Børnebørns Børn overlever hende. (Optaget fra »Bikuben«.)

TIDLIGERE MISSIONÆR DØD.

Broder Peter C. Rasmussen, som var kendt som Kreaturhandler og Slagter, døde den 20. Februar i sit Hjem i Midvale. Han blev født den 7. Juni 1857 i Grønfeld, Randers Amt, Danmark, blev Medlem af Kirken i 1882 og rejste til Utah i 1883. Han udførte en Mission til Skandinavien i 1893—95 og virkede 18 Maaneder i Norge og Resten af Tiden i Danmark. I 1910—12 udførte han sin anden Mission i Skandinavien, præsiderende over Kristiania Konference i 20 Maaneder og senere over Aarhus Konference. Efter sin Afløsning rejste han Jorden rundt med Andrew Jenson. I 1914 efterfulgte han sin Broder, Søren Rasmussen, som Biskop for Draper Ward, hvilken Stilling han indtog, til han i 1919 flyttede til Midvale.

I 1880 blev han gift med Mette Marie Jensen, som overlever ham tillige med 9 Børn og 17 Børnebørn.

Begravelsen fandt Sted fra Midvale 2. Ward Kapel Torsdag den 25. Februar Kl. 12,30, under Ledelse af Biskop Henry Beckstead. (Optaget fra »Bikuben«.)

Store Ord bliver brugt til at udtrykke smaa Tanker.

Naar man har Ønsket om at være lykkelig, kan hverken det ene eller det andet Sted ødelægge det. Med andre Ord, et Menneskes Lykke afhænger af Mennesket selv.

Den eneste absolute Kujon er den Mand, som frygter Spot.

Bønnen kan faa et Menneske til at ophøre med Synd, og Synden kan faa et Menneske til at ophøre med at bede.

INDHOLD:

Omvender Eder til Jesus Kristus	169	Ønskeligheden af Tempelvielse	182
Den Danske Mission	177	Menneskets Slægtskab med Gud	185
Den norske Misjon	178	Lektier for Børneklasser	188
Præstedømmet	179	Dødsfald i Amerika	193
Redaktionelt	180	Tidligere Missionær død	194
Søndagsskolen	181		

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.